

Tezy

do ustawy o związkach metropolitalnych

dr hab. Jakub H. Szlachetko, prof. UG

Autor:

dr hab. Jakub H. Szlachetko, prof. UG

Skład i opracowanie graficzne:

Piotr Żelaznowski

Data wydania:

2023

*Publikacja ma charakter niekomercyjny
i jedynie realizuje misję społeczną.*

Wydawca:

Wszelkie prawa zastrzeżone
Instytut Metropolitalny
al. Grunwaldzka 5
80-236 Gdańsk
www.im.edu.pl

Spis treści

Wprowadzenie	04
Tezy	06
• Droga do samorządu metropolitalnego (ewolucja, a nie rewolucja)	
• Związek metropolitalny jako forma samorządu metropolitalnego	
• Zasada równości związków metropolitalnych (i ich mieszkańców) wobec prawa	
• Konstytucyjna zasada samodzielności samorządu terytorialnego jako drogowskaz	
• Trwałość zdecentralizowanego ustroju administracji publicznej jako silny atrybut	
• Katalog zadań metropolitalnych uwzględniający kategorię zadań obowiązkowych i dobrowolnych	
• Ustawowe gwarancje finansowania zadań obowiązkowych	
• Dwustronny transfer zadań publicznych i kompetencji w strukturze związku	
• Sprawność działania związku metropolitalnego poprzez nowe kompetencje	
• Zróżnicowanie modeli władzy metropolitalnej jako wyraz samodzielności ustrojowej	
• W kierunku demokracji metropolitalnej	
Wykaz literatury	15

Wprowadzenie

Instytut Metropolitalny ma przyjemność przedstawić dokument pt.: „Tezy do ustawy o związkach metropolitalnych”, opracowany przez dr hab. Jakuba Szlachetko, prof. UG, a zaopiniowany i uzgodniony przez wszystkich niżej podpisanych członków Zespołu Instytutu – oraz zaprzyjaźnione środowiska i instytucje. Niniejszy dokument stanowi policy paper, dokument legislacyjny, wskazujący rekomendowane kierunki reformy metropolitalnej. Nie jest to więc kolejna publikacja naukowa czy opracowanie eksperckie – tych jest bowiem w dyskursie wiele, a zespół konkretnych i praktycznych twierdzeń kierowanych do ustawodawcy, a w szczególności do prosamorządowych polityków, parlamentarzystów i pracowników administracji rządowej. Wybory parlamentarne przeprowadzone w dniu 15 października 2023 roku przyniosły większość ugrupowaniom politycznym, które w programach wyborczych głosiły hasła decentralizacji, demokracji i samorządu. Stąd też Zespół Instytutu ma nadzieję, że „Tezy do ustawy o związkach metropolitalnych” trafią na podatny grunt legislacyjny, który oczywiście wymaga poddania pod dyskusję w szerokim gronie interesariuszy polityki metropolitalnej.

Zespół Instytutu Metropolitalnego

Przemysław Barszczewski - Komitet Doradczy IM

dr Adam Bochentyn - Rada IM

Paweł Druet - Zespół IM

Aleksandra Fijałkowska - Zarząd IM

Szymon Król - Komitet Doradczy IM

Agata Macholla - Zespół IM

Krzysztof Mularski - Zarząd IM

Kamil Olzacki - Prezes Zarządu IM

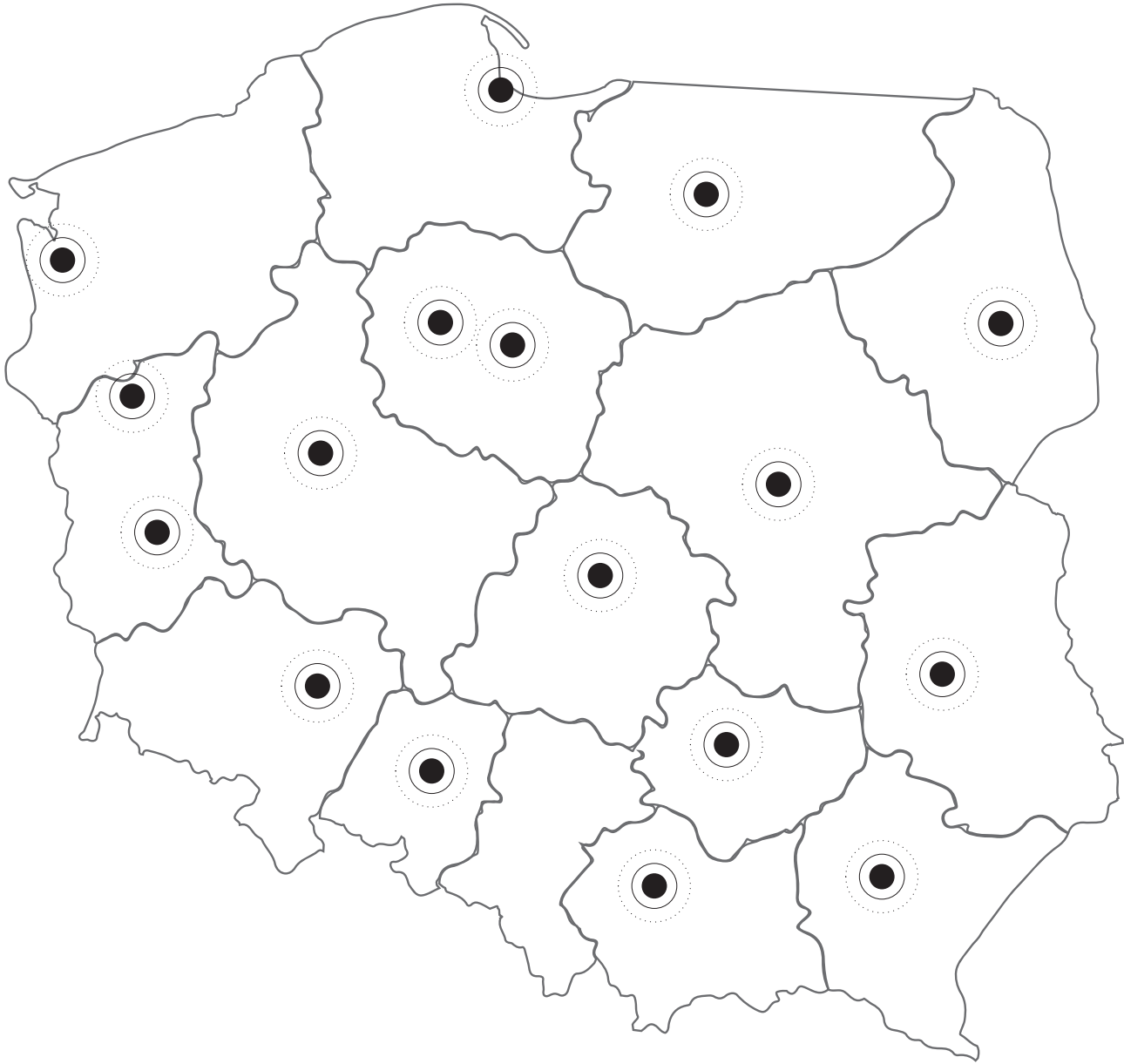
Agnieszka Prusiewicz - Zespół IM

dr hab. Jakub H. Szlachetko, prof. UG - Przewodniczący Rady IM

dr Katarzyna Szlachetko - Komitet Doradczy IM

Piotr Żelaznowski - Zarząd IM

„Miasta rdzeniowe” związków metropolitalnych

Spore kontrowersje wywołuje kwestia identyfikacji miast metropolitalnych i delimitacji ich obszarów funkcjonalnych. Wydaje się, że w prawo do tworzenia związków metropolitalnych powinny być wyposażone wszystkie miasta wojewódzkie (z wyjątkiem Katowic, które mają odrębną ustawę).

Jednocześnie ustawa powinna określać kryteria i wskaźniki delimitacji obszarów metropolitalnych, a w szczególności zachęcać do przekształcania istniejących struktur metropolitalnych (np. stowarzyszeń) w związki metropolitalne. Takie rozwiązanie - nowatorskie - eliminuje część problemów politycznych związanych z delimitacją.

Tezy

Droga do samorządu metropolitalnego (ewolucja, a nie rewolucja)

Ostatecznym celem reformy metropolitalnej jest utworzenie systemu samorządu metropolitalnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Samorząd metropolitalny – w docelowej formie metropolitalnej wspólnoty samorządowej – powinien funkcjonować na średnim szczebli samorządu terytorialnego, „ponad” gminą, „zamiast” powiatu i jednocześnie „pod” województwem. Na dzień

dzisiejszy tak progresywna wizja ustrojowa, uwzględniająca nowy typ jednostki samorządu terytorialnego posiadającej legitymację demokratyczną, wydaje się nierealna. **Stąd też silnie postulować należy utworzenie związków metropolitalnych**, dyskutowanych w kręgach naukowych, samorządowych i parlamentarnych przynajmniej od dekady.

Związek metropolitalny jako forma samorządu metropolitalnego

Na rynku idei pojawiają się liczne i różnorodne koncepcje prawnej formy samorządu metropolitalnego. Jest ich przynajmniej kilka, a może i kilkanaście, i różnią się niekiedy istotnymi cechami. Wydaje się jednak, że przynajmniej od 2015 roku dyskurs publiczny zdominowała forma prawna związku metropolitalnego. Zarówno pojęcie związku metropolitalnego, jak i konstrukcja prawna, zadomowiły się w języku publicznym i prawniczym. Należy zatem przyjąć, że centralną instytucją proponowanej ustawy jest związek metropolitalny.

Zastrzec należy, że związek metropolitalny jest inną instytucją prawną niż tzw. związek komunalny – znany z samorządowych ustaw ustrojowych. Związek metropolitalny również zrzesza gminy (lub gminy i powiaty), ale działa na odrębnej i szczególnej podstawie

ustawowej. Jednocześnie zakres działania, ustrój wewnętrzny oraz mechanizm finansowania związku metropolitalnego jest zgoła odmienny.

Związek metropolitalny powinien być – w zależności od decyzji politycznej samorządów lokalnych – zrzeszeniem międzygminnym lub gminno-powiatowym. Ustawa powinna dopuszczać oba modele jednocześnie, pozostawiając decyzję samodzielnym gminom i powiatom. Związek metropolitalny – co jest truizmem – powinien mieć podmiotowość prawną, w tym osobowość prawną prawa cywilnego. Samodzielność związku metropolitalnego jest atrybutem cennym, ale niekoniecznym – gdyż decyzyjnie będzie on w dużym stopniu zależny od zrzeszonych jednostek.

Zasada równości związków metropolitalnych (i ich mieszkańców) wobec prawa

Równość jest nie tylko wartością, ale i zasadą ustrojową. Konstytucja gwarantuje zasadę równości podmiotów wobec prawa, którą można odnieść zarówno do jednostek samorządu terytorialnego, jak i ich mieszkańców. **Prawne uwarunkowania tworzenia związku metropolitalnego powinny być dostępne na każdym obszarze, który spełnia kryteria „metropolitalności”. Ustawa o związkach metropolitalnych powinna takie kryteria – obiektywizujące – określać.** To przede wszystkim kryteria demograficzne, morfologiczne i funkcjonalne.

Zasada równości doznaje najpełniejszej realizacji w drodze jednej ustawy, wprowadzającej spójny system samorządu metropolitalnego na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. Polityka ustaw indywidualnych, jakkolwiek zgodna z Konstytucją, może naruszać zasadę rów-

ności, a przede wszystkim sprzyja negatywnym zjawiskom politycznym tj. klientelizm. A poza wszystkim z pozycji praktyki politycznej o wiele łatwiej przeprocedować jedną ustawę metropolitalną niż kilkanaście ustaw indywidualnych. **Jeżeli jednak zabraknie politycznych perspektyw na ustawę systemową, trzeba zabiegać o ustawy indywidualne dla poszczególnych obszarów metropolitalnych. To zgodne z zasadą *ultima ratio*.**

Co istotne, ustawa o związkach metropolitalnych może mieć odpowiednie zastosowanie do obszarów aglomeracji i konurbacji, zlokalizowanych poza obszarami metropolitalnymi. Kwestie współpracy komunalnej są bowiem istotne z pozycji nie tylko tych największych organizmów metropolitalnych, ale także innych obszarów funkcjonalnych.

Konstytucyjna zasada samodzielności samorządu terytorialnego jako drogowskaz

Samorząd terytorialny jest podstawową formą decentralizacji władzy publicznej, odpowiadającą za realizację „istotnej” części zadań publicznych. Dodatkowo samorząd terytorialny jest niezależny od administracji rządowej, zaś owa niezależność ogniskuje się w atrybucie samodzielności. Zgodnie z Konstytucją Rzeczypospolitej Polskiej

samorząd terytorialny jest samodzielny ustrojowo, organizacyjnie, zadaniowo, kompetencyjnie.

Ustawa o związkach metropolitalnych powinna respektować konstytucyjną zasadę samodzielności. Oznacza to konieczność przesunięcia akcentów regulacyjnych

z ustawy do statutu związku metropolitalnego. Ustawa powinna mieć charakter ogólny i ramowy, a także gwarancyjny, zaś rozwiązania ustrojowo-organizacyjne i pro-

ceduralne powinny wynikać ze statutu, opracowanego przez zrzeszone w związku gminy i powiaty.

Trwałość zdecentralizowanego ustroju administracji publicznej jako silny atrybut

Z zasady decentralizacji władzy publicznej wynika również trwałość układu terytorialnego, wzmacniająca samodzielność i niezależność samorządu terytorialnego. **Reforma metropolitalna powinna z tego atrybutu korzystać, zaś utworzenie związków metropolitalnych – jakkolwiek dobrowolne – powinno skutkować powstaniem „względnie” stabilnych podmiotów w systemie samorządu terytorialnego. Utworzenie związku metropolitalnego powinno być decyzją trwałą i petryfikowaną ustawowo.** Reforma powinna być jednostronna.

Dodatkowo gminy i powiaty noszące się z zamiarem utworzenia związku metropolitalnego powinny mieć możliwość wyboru trybu:

- mogą zechcieć utworzyć związek metropolitalny „od nowa”;
- lub też „z przekształcenia” istniejącego stowarzyszenia lub związku komunalnego – w tym przypadku ustawa powinna zapewniać ciągłość instytucjonalną, majątkową, finansową oraz przede wszystkim (ze względu na funkcję związku zintegrowanych inwestycji terytorialnych wielu stowarzyszeń) projektową.

Wprowadzenie dwóch trybów tworzenia związków metropolitalnych („od nowa” oraz „z przekształcenia”) jest innowacją, której nie znały dotychczasowe projekty ustaw metropolitalnych.

Katalog zadań metropolitalnych uwzględniający kategorię zadań obowiązkowych i dobrowolnych

Reforma metropolitalna ma sens, o ile zmienia układ funkcjonalny w samorządzie terytorialnym – jeżeli jej skutkiem jest aktualizacja podziału zadań, kompetencji i środków pomiędzy państwo, województwo, powiat

i gminę, a także pomiędzy rząd i samorząd. Stąd też kwestią fundamentalną jest katalog zadań metropolitalnych. **Ustawa powinna przewidywać trzy kategorie zadań związku metropolitalnego:**

- **zadania obligatoryjne;**
- **zadania fakultatywne;**
- **zadania powierzone.**

Zadania obligatoryjne to zadania, które związek metropolitalny musi wykonywać, gdyż jest to jego prawny (ustawowy) obowiązek. Wskutek swoistej „umowy metropolitalnej” państwo przekazuje związkowi metropolitalnemu zadania publiczne, a także adekwatne środki finansowe, zaś związek zobowiązuje się do ich sprawnej realizacji. Katalog zadań obligatoryjnych powinien obejmować:

- politykę rozwoju;
- kształtowanie ładu przestrzennego;
- adaptację do zmian klimatu i ochrony środowiska;
- organizację i zarządzanie publicznym transportem zbiorowym;
- metropolitalne przewozy pasażerskie;
- organizowanie i koordynowanie rozwoju zrównoważonej mobilności;
- rozwój sieci dróg krajowych i wojewódzkich na obszarze związku;
- promocję związku i jego obszaru.

Zadania fakultatywne to zadania jakościowo nowe, dotychczas nie realizowane na obszarach metropolitalnych, które związek metropolitalny wykonywać może, ale nie musi. Związek metropolitalny może wybrać z ustawowego katalogu zadań fakultatywnych te, które będzie chciał wykonywać. Ostatecznym źródłem dla zadań fakultatywnych będzie statut związku metropolitalnego. Ustawa powinna dawać związkowi metropolitalnemu dalsze

perspektywy i możliwości rozwoju, pogłębiania integracji i współpracy. Temu m.in. służy kategoria zadań fakultatywnych. Katalog tych zadań powinien być jednocześnie możliwie rozbudowany. Warto w nim umieścić m.in.:

- metropolitalny rynek pracy;
- politykę innowacyjną, w tym inkubowanie i wspieranie branż innowacyjnych, stanowiących specjalizację gospodarczą obszaru;
- dofinansowywanie badań podstawowych i badań rozwojowych (wdrożeńowych);
- wspieranie szkolnictwa wyższego i nauki, w tym poprzez współtworzenie metropolitalnych uczelni, wydziałów, zamawianie kierunków studiów pod potrzeby rynku pracy;
- rozwój infrastruktury służącej do wykorzystywania paliw alternatywnych oraz elektromobilności;
- ustanawianie stref transportu niskoemisyjnego;
- rozwój odnawialnych źródeł energii;
- realizację inwestycji celu publicznego w zakresie gospodarki komunalnej;
- prowadzenie metropolitalnego centrum usług wspólnych lub usług społecznych.

Zadania powierzone to z kolei zadania przekazywane pomiędzy związkiem metropolitalnym a organami jednostek samorządu terytorialnego oraz organami administracji rządowej w drodze porozumień. Porozumienie przenosząc zadanie publiczne, przekazuje także niezbędne do jego wykonania kompetencje i środki finansowe. Porozumienia uelastyczniają układ funkcjonalny w administracji terytorialnej.

Ustawowe gwarancje finansowania zadań obowiązkowych

Ustawa powinna określać zasady finansowania działalności związków metropolitalnych. *Minimum minimorum* ustawowej regulacji to wprowadzenie gwarancji finansowania zadań obowiązkowych. Ustawa powinna określać udział dochodów podatkowych związku metropolitalnego. Przy czym warto rozważyć wyposażenie związku metropolitalnego zarówno w udział w:

- dochodzie podatkowym od osób fizycznych (PIT) – w tym przypadku na poziomie 5,75%, gdyż taki pułap ustawodawca przewiduje w tzw. ustawie śląskiej (ustawie o związku metropolitalnym w województwie śląskim);
- dochodzie podatkowym od osób prawnych (CIT) – na proponowanym poziomie 1%.

Dwustronny transfer zadań publicznych i kompetencji w strukturze związku

Transfer zadań publicznych w relacjach pomiędzy związkiem metropolitalnym a zrzeszonymi gminami (lub gminami i powiatami) powinien być dwustronny. Oznacza to, że z jednej strony gminy i powiaty powinny mieć prawną możliwość przenoszenia zadań publicznych na związek metropolitalny. Zaś z drugiej strony związek

metropolitalny powinien mieć możliwość przekazywania do realizacji zadań metropolitalnych wybranej gminie lub wybranym gminom lub powiatom – z założeniem, że gmina lub powiat będzie wykonywała zadanie powierzone odpłatnie, a także ze skutkiem prawnym dla całego związku.

Sprawność działania związku metropolitalnego poprzez nowe kompetencje

Związek metropolitalny musi być przede wszystkim sprawny (skuteczny, efektywny). Katalog zadań metropolitalnych określi zakres rzeczowy działalności

związku, ale o sprawności działania przesądzą kompetencje. Bez konkretnych i ustawowo określonych kompetencji związek będzie instytucją fasadową, po-

zbawioną sprawczości. Niezwykle ważne jest to, by każde z zadań metropolitalnych było wykonywalne za pomocą określonych kompetencji. Niedopuszczalna jest sytuacja, w której ustawa przewiduje zadanie, ale jednocześnie nie wskazuje narzędzi służących jego realizacji.

Ustawa powinna przede wszystkim jednoznacznie rozstrzygać o zdolności związku metropolitalnego do:

- kształtowania i prowadzenia polityk publicznych (w formie strategii, programów, planów);
- tworzenia prawa (w formie aktów prawa miejscowego, a także aktów prawa wewnętrznie obowiązującego);
- rozstrzygania indywidualnych spraw w drodze decyzji administracyjnych;
- opcjonalnie ustalania danin publicznych, opłat i taryf.

Z kolei w poszczególnych domenach funkcjonowania związku metropolitalnego należałoby rozważyć takie kompetencje (narzędzia) jak:

- politykę rozwoju – strategia rozwoju metropolitalnego, będąca emanacją unormowanej w ustawie o samorządzie gminnym strategii rozwoju ponadlokalnego; należałoby przede wszystkim uszczegółwić tzw. zakres upoważnienia ustawowego strategii;
- kształtowanie ładu przestrzennego – strategia rozwoju metropolitalnego za-

wiera model struktury funkcjonalno-przestrzennej związku, który powinien uchodzić za istotną formę oddziaływania na lokalne polityki przestrzenne; poza powyższym narzędziem należałoby zaproponować możliwość wydawania tzw. standardów metropolitalnych (np. w zakresie maksymalnej wysokości zabudowy, maksymalnej i minimalnej gęstości zabudowy); ponadto związek metropolitalny powinien mieć możliwość opiniowania strategii rozwoju gminy oraz planów ogólnych gminy, a ponadto uzgadniania decyzji o lokalizacji inwestycji celu publicznego o charakterze ponadlokalnym;

- adaptację do zmian klimatu i ochrony środowiska – związek metropolitalny powinien mieć możliwość sporządzania i uchwalania planów adaptacyjnych; ustalanie planów adaptacyjnych dla administracyjnych granic gmin z obszarów funkcjonalnych mija się z celem;
- organizację i zarządzanie publicznym transportem zbiorowym – należy dążyć do konsolidacji organizatorów publicznego transportu zbiorowego z obszaru związku metropolitalnego, a także do metropolitalnego ustalania rozkładów i taryf.

Powyższy katalog jest otwarty. Ukazuje jedynie te kompetencje, które z perspektywy sprawnego działania związku metropolitalnego wydają się być kluczowe.

Zróznicowanie modeli władzy metropolitalnej jako wyraz samodzielności ustrojowej

Zasada samodzielności samorządu terytorialnego ma silne umocowanie w Konstytucji, zaś słabe implikacje praktyczne. **Należy wzmocnić zasadę samodzielności ustrojowej ograniczając ustawową regulację związku metropolitalnego i przenosząc akcent regulacyjny do statutu związku. Ustawa powinna określać jedynie dopuszczalne (potencjalne) modele władzy związku metropolitalnego, pozostawiając wybór optymalnego i jego szczegółową regulację w statucie.**

Najwyższą władzę w związku metropolitalnym pełni zgromadzenie związku. Nie ma co do tego najmniejszej wątpliwości. To organ kolegialny, składający się z delegatów gmin lub gmin i powiatów, podejmujący decyzje w kluczowych sprawach. Sprawiedliwą zasadą działania zgromadzenia związku jest zasada podwójnej większości – uwzględniająca zarówno głos delegatów, jak i respektująca populację wspólnot samorządowych. Powinny one wynikać z ustawy o samorządzie metropolitalnym. Organizacja wewnętrzna zgromadzenia związku oraz tryb pracy powinny jednak wynikać ze statutu. W szczególności statut powinien:

- określać stałe i tymczasowe komitety zgromadzenia, a także ustalać ich zakres rzeczowy oraz zasady wybierania składu;
- udzielać poszczególnym komitetom upoważnienie do podejmowania działań,

w tym do przyjmowania uchwał (także mających charakter aktów prawa miejscowego).

Obok zgromadzenia związek metropolitalny powinien mieć także organ wykonawczo-zarządczy. W tym jednak przypadku ustawa powinna unormować kilka modeli do wykorzystania w statucie – pozostawiając związkowi daleko idącą samodzielność. Należałoby do ustawy wprowadzić np.:

- model prezydencki – w takim przypadku organ wykonawczo-zarządczy ma charakter monokratyczny (jednoosobowy); należy rozważyć możliwość obsady prezydenta związku metropolitalnego w drodze wyborów powszechnych;
- model zarządu politycznego – w takim przypadku to organ kolegialny o charakterze politycznym, składający się przede wszystkim z członków zgromadzenia, będzie uchodził za organ wykonawczo-zarządczy;
- model dyrektora wykonawczego – w takim przypadku to dyrektor wykonawczy będący fachowcem i ekspertem (menedżerem) będzie wykonywał funkcję organu, na podstawie umowy o pracę lub kontraktu menedżerskiego;
- model komitetowy – w takim przypadku to jeden z komitetów zgromadzenia związku pełni funkcje organu wykonawczo-zarządczego (np. komitet wykonawczy lub prezydium zgromadzenia).

Co należy silnie podkreślić, to zrzeszone w związku metropolitalnym gminy i powiaty powinny mieć ostatnie słowo w kwestii ustroju wewnętrznego związku, w tym kon-

strukcji władzy metropolitalnej. Zaś źródłem prawa ustrojowego powinien być – obok ustawy o samorządzie metropolitalnym – także statut.

W kierunku demokracji metropolitalnej

Związek metropolitalny, podobnie jak i związek komunalny, jest mało demokratyczny w konstrukcji. To „korporacje korporacji” czy „organizacje drugiego stopnia”. Mieszkańcy nie mają bezpośredniego wpływu na ich funkcjonowanie, przez co związki metropolitalne stają się dla nich mniej zrozumiałe (a przez to i mniej akceptowalne). Trudno pogodzić konstrukcję związku metropolitalnego z zasadą demokracji przedstawicielskiej. Chcąc w pełni zdemokratyzować samorząd metropolitalny należałoby zmienić założenia reformy metropolitalnej i pójść w zupełnie innym kierunku, na co – jak się zdaje – nie ma szerszego przyzwolenia politycznego. Dążąc więc do szybkiej i sprawnej reformy metropolitalnej poprzez wprowadzenie związków,

należy szukać sposobów ich demokratyzacji w formach demokracji partycypacyjnej i deliberacyjnej.

Wydaje się, że kluczową instytucją demokratyzującą związek metropolitalny mógłby być senat mieszkańców, funkcjonujący na zasadzie kadencyjnego panelu obywatelskiego. W skład senatu wchodziłoby 100 losowo wybieranych mieszkańców metropolii, pełniących w ramach tego organu jedynie funkcje doradczą i opiniodawczą. Senat, dla usprawnienia działania, obradowałby na sesjach stacjonarnych raz do roku, zaś jego komisje działały online w systemie kwartalnym lub częstszym.

Wykaz literatury

Niniejszy dokument został opracowany na podstawie wiedzy i doświadczenia wielu osób oraz instytucji. W szczególności za inspirację (podstawowe źródło) posłużyły następujące publikacje:

- J. Szlachetko, *Normatywny model samorządu metropolitalnego*, Wydawnictwo Uniwersytetu Gdańskiego, Gdańsk 2020;
- J. Szlachetko, Ł. Mikuła, *Związek metropolitalny „z przekształcenia”. Trzecia droga do samorządu metropolitalnego*, Samorząd Terytorialny 2023, nr 12;
- J. Szlachetko, *Model organizacyjny związku komunalnego. W kierunku uelastycznienia ustawowej regulacji*, *Studia Iuridica Toruniensia* 2023, t. XXXII;
- J. Szlachetko, *Zakres działania i zadania samorządu metropolitalnego w świetle koncepcji ME-GApolis. Postulaty de lege ferenda*, Samorząd Terytorialny 2021, nr 7-8;
- J. Szlachetko, *Tezy do ustawy o samorządzie metropolitalnym. Przyczynek do dyskusji o brakującej reformie*, Samorząd Terytorialny 2021, nr 1-2;

Ponadto następujące dokumenty:

- SZLACHETKO konsulting (J. Szlachetko, Ł. Mikuła), *Założenia polityki metropolitalnej dla Rzeczypospolitej Polskiej*, Unia Metropolii Polskich, Warszawa 2023;
- Wolański Corporation, *Raport ewaluacyjny. Górnośląsko-Zagłębiowska Metropolia w kontekście realizacji polityki spójności*, Ministerstwo Funduszy i Polityki Regionalnej, Warszawa 2023;
- Informacja o wynikach kontroli Najwyższej Izby Kontroli, *Utworzenie i funkcjonowanie Górnośląsko-Zagłębiowskiej Metropolii*, Warszawa 2022.

Autor

dr hab. Jakub H. Szlachetko, prof. UG

Przewodniczący Rady IM

✉ jakub.szlachetko@im.edu.pl

Z wykształcenia i zawodu prawnik administratywista, a także urbanista. Profesor w Katedrze Postępowania Administracyjnego i Sądowoadministracyjnego na Wydziale Prawa i Administracji Uniwersytetu Gdańskiego. Przewodniczący Rady Instytutu Metropolitalnego, think tanku wspomagającego funkcjonowanie jednostek samorządu terytorialnego. Adwokat i dyrektor zarządzający w firmie „SZLACHETKO consulting”, specjalizującej się w obsłudze podmiotów administracji publicznej. W 2012 r. wyróżniony Nagrodą Miasta Gdańska im. Jana Uphagena za działalność naukowo-badawczą, laureat prestiżowego konkursu „Rising Star Prawnicy – liderzy jutra 2018” organizowanego przez firmę Wolters Kluwer Polska i „Dziennik Gazetę Prawną”, w 2019 r. otrzymał stypendium Ministra Nauki i Szkolnictwa Wyższego dla wybitnych młodych naukowców.

Instytut Metropolitalny

*al. Grunwaldzka 5 KRS: 0000 331 257
80-236 Gdańsk NIP: 604-011-73-49*

biuro@im.edu.pl www.im.edu.pl

To niezależna i samodzielna organizacja pozarządowa pełniąca funkcje naukowe i eksperckie (think tank). Wspiera działalność organów władzy publicznej, a w szczególności organów jednostek samorządu terytorialnego, a także osób pełniących funkcje publiczne. Specjalizuje się w zagadnieniach takich jak: decentralizacja władzy publicznej, organizacja i funkcjonowanie samorządu terytorialnego, w tym na obszarach metropolitalnych, dekoncentracja wewnętrzna poprzez dzielnice i osiedla, demokracja miejska i metropolitalna, rozwój, planowanie przestrzenne i rewitalizacja. W tak określonym przedmiocie prowadzi badania podstawowe i wdrożeniowe, udziela doradztwa publicznego, organizuje dyskurs naukowy, wydaje publikacje naukowe i eksperckie.

